

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ nr. 102 din 14 iulie 2005

privind libera circulație pe teritoriul României a cetățenilor statelor membre ale Uniunii Europene, Spațiului Economic European și a cetățenilor Confederației Elvețiene

EMITENT: GUVERNUL

CAP. I

Dispoziții generale

ART. 1

Prezenta ordonanță de urgență stabilește condițiile de exercitare a dreptului la liberă circulație, de rezidență și de rezidență permanentă pe teritoriul României, precum și limitele exercitării acestor drepturi din motive de ordine publică, securitate națională sau sănătate publică ale următoarelor categorii de persoane:

- a) cetățenii Uniunii Europene și ai statelor membre ale Spațiului Economic European și membrii acestora de familie, care îi însoțesc sau li se alătură;
- b) cetățenii Confederației Elvețiene și membrii acestora de familie, care îi însoțesc sau li se alătură.

ART. 2

(1) În aplicarea prevederilor prezentei ordonanțe de urgență, termenii și expresiile de mai jos au următorul înțeles:

1. cetățean al Uniunii Europene - orice persoană care are cetățenia unuia dintre statele membre ale Uniunii Europene, altul decât România;
2. stat membru - stat membru al Uniunii Europene, altul decât România;
3. membru de familie:
 - a) soțul sau soția;
 - b) descendenții în linie directă, indiferent de cetățenie, care nu au împlinit vârsta de 21 de ani sau care se află în întreținerea cetățeanului Uniunii Europene, precum și cei ai soțului/soției;
 - c) ascendenții în linie directă, indiferent de cetățenie, care se află în întreținerea cetățeanului Uniunii Europene, precum și cei ai soțului/soției;
4. drept de rezidență - dreptul cetățeanului Uniunii Europene de a rămâne și de a locui pe teritoriul României, în condițiile legii;
5. rezident - cetățean al Uniunii Europene sau membrul de familie al acestuia care își exercită dreptul la liberă circulație și rezidență pe teritoriul României, în condițiile legii;
6. persoană aflată în întreținere - orice alt membru de familie, indiferent de cetățenie, care nu se încadrează în definiția prevăzută la pct. 3 și care, în țara de origine ori de proveniență, se află în întreținerea sau gospodărește împreună cu cetățeanul Uniunii Europene ori se află în situația în care, din motive medicale grave, este necesară asistența personală a acestuia;
7. partener - persoana care conviețuiește cu cetățeanul Uniunii Europene, dacă parteneriatul este înregistrat conform legii din statul membru de origine ori de proveniență sau, în cazul în care parteneriatul nu este înregistrat, relația de conviețuire poate fi dovedită;
8. asigurare de sănătate - asigurare de sănătate în sistemul asigurărilor sociale de sănătate din România, în condițiile legii, alte asigurări de sănătate încheiate pe teritoriul statelor membre care produc efecte pe teritoriul României sau al statelor cu care România a încheiat documente internaționale în domeniul sănătății, în condițiile prevăzute de respectivele documente

internaționale, sau orice altă asigurare de sănătate care acoperă, pe teritoriul României, cel puțin riscurile acoperite de asigurările de sănătate în sistemul asigurărilor sociale de sănătate din România;

9. statut de lucrător - situația cetățenilor Uniunii Europene care desfășoară pe teritoriul României activități dependente sau activități independente, în condițiile legii.

(2) În sensul prezentei ordonanțe de urgență, sintagmele activitate dependentă și activitate independentă sunt definite potrivit art. 7 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

ART. 3

(1) Cetățenii Uniunii Europene și membrii acestora de familie care își exercită dreptul de rezidență pe teritoriul României beneficiază de egalitate de tratament cu cetățenii români în domeniul de aplicare a tratatelor Uniunii Europene, sub rezerva prevederilor acestor tratate și a dispozițiilor adoptate în aplicarea lor.

(2) Persoanele aflate în întreținere, precum și partenerul beneficiază de drepturile membrilor de familie ai cetățeanului Uniunii Europene privind intrarea și rezidența pe teritoriul României, în condițiile stabilite de prezenta ordonanță de urgență.

(3) Exercițarea unui drept sau îndeplinirea unei formalități administrative de către cetățenii Uniunii Europene ori de către membrii lor de familie nu este condiționată de posesia unui document eliberat de autoritățile române în condițiile prezentei ordonanțe de urgență, dacă, prin orice alt mijloc de probă, persoana interesată dovedește că este beneficiară a aceluși drept.

ART. 4

Pe timpul șederii în România cetățenii Uniunii Europene, precum și membrii familiilor lor sunt obligați să respecte legislația română.

CAP. II

Intrarea, rezidența și ieșirea pe/de pe teritoriul României a cetățenilor Uniunii Europene, precum și a membrilor familiilor lor

SECȚIUNEA 1

Intrarea pe teritoriul României a cetățenilor Uniunii Europene, precum și a membrilor familiilor lor

ART. 5

(1) Intrarea cetățenilor Uniunii Europene pe teritoriul României este permisă prin toate punctele de trecere a frontierei de stat deschise traficului de persoane, cu condiția prezentării documentului național de identitate, a pașaportului sau a unui document eliberat în condițiile prezentei ordonanțe de urgență pentru cetățenii Uniunii Europene, valabil, fără a se aplica ștampila de intrare de către organele poliției de frontieră în oricare dintre aceste documente.

(2) Membrii de familie care nu sunt cetățeni ai Uniunii Europene pot intra pe teritoriul României în baza unui pașaport valabil și a vizei de intrare, cu excepția cazurilor în care obligativitatea obținerii vizei este desființată în condițiile legii.

(3) Viza de intrare pentru persoanele prevăzute la alin. (2) se acordă, la cerere, de misiunile diplomatice și oficiile consulare ale României, cu aprobarea prealabilă a Centrului Național de Vize din cadrul Ministerului Afacerilor Externe, în termen de 48 de ore și fără plata taxelor consulare. Documentele necesare pentru eliberarea vizei de intrare se stabilesc prin norme metodologice, aprobate prin hotărâre a Guvernului.

(4) Prin excepție de la prevederile alin. (2), membrul de familie care nu este cetățean al Uniunii Europene este scutit de la obligativitatea obținerii unei vize de intrare, dacă îndeplinește, cumulativ, următoarele condiții:

a) însoțește un cetățean al Uniunii Europene sau se alătură unui cetățean al Uniunii Europene care își exercită dreptul de rezidență pe teritoriul României;

b) deține un document valabil, care atestă rezidența pe teritoriul unui alt stat membru în calitate de membru de familie al cetățeanului Uniunii Europene pe care îl însoțește sau căruia i se alătură pe teritoriul României.

(5) Organele poliției de frontieră nu aplică ștampila de intrare sau de ieșire în pașaportul persoanelor din categoria prevăzută la alin. (4).

ART. 6

(1) Cetățenilor Uniunii Europene, precum și membrilor familiilor lor li se refuză intrarea pe teritoriul statului român numai în următoarele situații:

a) dacă nu prezintă documentele corespunzătoare prevăzute la art. 5 și nu fac dovada, prin orice alt mijloc, că beneficiază de dreptul la libera circulație și rezidență pe teritoriul României;

b) dacă au fost declarați indezirabili, în condițiile legii, sau dacă împotriva acestora a fost dispusă măsura interzicerii intrării pe teritoriul României în condițiile prezentei ordonanțe de urgență;

c) există indicii temeinice că persoana în cauză constituie o amenințare reală și prezentă la ordinea publică, securitatea națională sau sănătatea publică.

(2) În situația prevăzută la alin. (1) lit. a), înainte de comunicarea refuzului intrării pe teritoriul României, persoanei i se acordă o perioadă de timp, pe care o consideră necesară, în care să dovedească îndeplinirea condițiilor de intrare sau faptul că beneficiază de dreptul la liberă circulație și rezidență pe teritoriul României. Organele poliției de frontieră asigură tot sprijinul necesar pentru clarificarea situației persoanei în cauză, inclusiv prin acordarea, fără plată, a vizei de intrare pentru membrii de familie care nu sunt cetățeni ai Uniunii Europene, dar care însoțesc sau se alătură unui cetățean al Uniunii Europene, după analizarea situației fiecărei persoane.

(3) Refuzul permiterii intrării pe teritoriul României se comunică de către organele poliției de frontieră de îndată, în scris, împreună cu motivele care au stat la baza dispunerii acestei măsuri, indicându-se instanța competentă și termenul în care măsura poate fi atacată.

(4) Împotriva refuzului permiterii intrării pe teritoriul României se poate face acțiune la instanța de contencios administrativ în a cărei rază teritorială se află sediul organului emitent al actului administrativ contestat. Instanța soluționează de urgență și cu precădere, pronunțându-se prin hotărâre. Cererea se judecă în camera de consiliu, cu citarea părților. Hotărârea instanței este definitivă și irevocabilă.

(5) Introducerea acțiunii în contencios administrativ împotriva refuzului permiterii intrării pe teritoriul României nu suspendă executarea măsurii.

SECȚIUNEA a 2-a

Ieșirea de pe teritoriul României a cetățenilor Uniunii Europene, precum și a membrilor familiilor lor

ART. 7

Cetățenii Uniunii Europene, precum și membrii familiilor lor pot părăsi teritoriul României pe baza prezentării documentelor și cu aplicarea corespunzătoare a prevederilor privind aplicarea ștampilei de către organele poliției de frontieră, prevăzute la art. 5.

ART. 8

(1) Cetățenilor Uniunii Europene sau, după caz, membrilor familiilor lor nu li se permite ieșirea din țară în următoarele situații:

- a) sunt învinuite sau inculcate într-o cauză penală și a fost dispusă instituirea unei măsuri preventive, în condițiile Codului de procedură penală;
- b) au fost condamnate și au de executat o pedeapsă privativă de libertate.

(2) Refuzul permiterii ieșirii de pe teritoriul României se comunică de către organele poliției de frontieră în condițiile prevăzute la art. 6 alin. (3). Împotriva refuzului permiterii ieșirii se poate face acțiune la instanța de contencios administrativ competentă. Procedura prevăzută la art. 6 alin. (4) se aplică în mod corespunzător.

(3) Măsura de nepermitere a ieșirii încetează de drept dacă persoana aflată în una dintre situațiile prevăzute la alin. (1) lit. a) sau b) dovedește, cu documente emise de autoritățile competente, potrivit legii, că:

- a) s-a dispus scoaterea de sub urmărire penală, încetarea urmăririi penale, a fost achitată sau s-a dispus încetarea procesului penal;
- b) a executat pedeapsa, a fost grațiată, beneficiază de amnistie sau a fost condamnată, prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei.

SECȚIUNEA a 3-a

Rezidența pe teritoriul României a cetățenilor Uniunii Europene, precum și a membrilor familiilor lor

ART. 9

(1) Pe durata șederii în România, cetățenii Uniunii Europene sau, după caz, membrii de familie ai acestora sunt obligați să declare, la formațiunea competentă teritorial a Oficiului Român pentru Imigrări, în termen de 30 de zile de la producerea evenimentului, următoarele:

- a) orice modificare intervenită cu privire la nume, prenume, cetățenie și adresă;
- b) în cazul membrilor de familie care nu au cetățenia Uniunii Europene, orice schimbare relevantă cu privire la starea civilă.

(2) Furtul documentelor în baza cărora se permite trecerea frontierei de stat a României, precum și al celor eliberate de autoritățile române, în baza prevederilor prezentei ordonanțe de urgență, se declară la organul de poliție competent teritorial, în termen de 48 de ore de la constatarea evenimentului.

(3) Pierderea, deteriorarea sau distrugerea documentelor eliberate de autoritățile române în baza prevederilor prezentei ordonanțe de urgență se declară la formațiunea competentă teritorial a Oficiului Român pentru Imigrări, în termen de 48 de ore de la constatarea evenimentului.

(4) Documentele eliberate de autoritățile române în baza prevederilor prezentei ordonanțe de urgență, care sunt declarate pierdute, deteriorate, distruse sau furate, sunt nule de drept.

(5) Persoana care a găsit un document eliberat de autoritățile române în baza prevederilor prezentei ordonanțe de urgență este obligată să îl depună ori să îl trimită, în termen de 24 de ore, la cea mai apropiată unitate de poliție sau la cea mai apropiată formațiune a Oficiului Român pentru Imigrări.

(6) Documentele de stare civilă, cele care atestă legătura de rudenie, precum și cele care atestă sau dovedesc parteneriatul, emise de autoritățile străine, trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

- a) documentele eliberate de instituții din statele semnatare ale Convenției cu privire la

suprimarea cerinței supralegalizării actelor oficiale străine, adoptată la Haga la 5 octombrie 1961, la care România a aderat prin Ordonanța Guvernului nr. 66/1999, aprobată prin Legea nr. 52/2000, cu modificările ulterioare, se apostilează;

b) documentele eliberate de instituții din statele cu care România a încheiat tratate de asistență judiciară sunt scutite de supralegalizare, apostilare sau de orice altă formalitate;

c) documentele care nu se încadrează în categoriile prevăzute la lit. a) și b) se supralegalizează în condițiile prevăzute de art. 162 din Legea nr. 105/1992 cu privire la reglementarea raporturilor de drept internațional privat, cu modificările și completările ulterioare.

ART. 10

Pe durata șederii în România, cetățenii Uniunii Europene sau, după caz, membrii familiilor lor au obligația de a se supune controalelor de specialitate ale organelor competente române, efectuate în aceleași condiții ca și cele aplicabile cetățenilor români.

CAP. III

Condițiile exercitării dreptului de rezidență pe teritoriul României de către cetățenii Uniunii Europene, precum și de membrii familiilor lor

SECȚIUNEA 1

Dispoziții generale

ART. 11

(1) Cetățenii Uniunii Europene care intră pe teritoriul României beneficiază de drept de rezidență pentru o perioadă de până la 3 luni de la data intrării în țară, fără îndeplinirea vreunei condiții suplimentare.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), cetățenii Uniunii Europene care intră pe teritoriul României și sunt în căutarea unui loc de muncă beneficiază de drept de rezidență pentru o perioadă de până la 6 luni de la data intrării, fără îndeplinirea vreunei condiții suplimentare.

(3) Membrii de familie ai cetățenilor Uniunii Europene, indiferent de cetățenie, care îi însoțesc sau li se alătură ulterior beneficiază de prevederile alin. (1).

(4) Persoanele prevăzute la alin. (1) și (3) pot beneficia de drept de rezidență pe teritoriul României pentru o perioadă mai mare de 3 luni în condițiile prevăzute la secțiunea a 2-a a prezentului capitol.

(5) Persoanele prevăzute la alin. (1) și (3) pot beneficia de drept de rezidență permanentă pe teritoriul României în condițiile prevăzute la secțiunea a 3-a a prezentului capitol.

SECȚIUNEA a 2-a

Dreptul de rezidență pentru o perioadă de peste 3 luni

ART. 12

(1) Cetățenii Uniunii Europene aflați în una dintre următoarele situații au dreptul de rezidență în România pentru o perioadă mai mare de 3 luni:

a) au statutul de lucrător;

b) dețin mijloace de întreținere pentru ei și membrii lor de familie, de regulă cel puțin la nivelul venitului minim garantat în România, și asigurare de sănătate;

c) sunt înscriși la o instituție din România, acreditată în condițiile legii, având ca obiect principal de activitate desfășurarea de activități de învățământ sau de perfecționare a pregătirii

profesionale, au asigurare de sănătate și asigură autoritățile competente, printr-o declarație pe propria răspundere sau prin orice alt mijloc, că dețin mijloace de întreținere pentru ei și membrii lor de familie, de regulă cel puțin la nivelul venitului minim garantat în România;

d) sunt membri de familie ai unui cetățean al Uniunii Europene care îndeplinește una dintre condițiile prevăzute la lit. a)-c) sau ai unui cetățean român cu domiciliul ori reședința în România.

(2) Membrii de familie care nu sunt cetățeni ai Uniunii Europene pot beneficia de dreptul de rezidență pentru o perioadă de peste 3 luni dacă însoțesc sau se alătură ulterior cetățeanului Uniunii Europene care îndeplinește una dintre condițiile prevăzute la alin. (1) lit. a)-c).

(3) Dreptul de rezidență are o durată determinată de perioada în care titularul îndeplinește condițiile de exercitare a acestuia, prevăzute de prezenta ordonanță de urgență.

(4) Rezidentul care s-a aflat în situația prevăzută la alin. (1) lit. a) pentru o perioadă mai mare de un an și ulterior a devenit șomer, în condițiile legii, își păstrează dreptul de rezidență și statutul de lucrător pe perioada în care este șomer.

(5) Rezidentul care a avut un contract de muncă cu o durată determinată mai mică de un an sau care s-a aflat în situația prevăzută la alin. (1) lit. a) pentru o perioadă de cel mult 12 luni și ulterior a devenit șomer, în condițiile legii, își păstrează dreptul de rezidență și statutul de lucrător pentru o perioadă de 6 luni de la data la care devine șomer.

(6) Rezidentul care nu se mai află în situația prevăzută la alin. (1) lit. a), dar care nu a devenit șomer și urmează un program de pregătire profesională la o instituție dintre cele prevăzute la alin. (1) lit. c) își păstrează dreptul de rezidență și statutul de lucrător, dacă pregătirea are legătură cu domeniul în care și-a desfășurat anterior activitatea.

(7) Pe perioada în care rezidentul aflat în situația prevăzută la alin. (1) lit. a) se află în incapacitate temporară de muncă datorată unei boli sau unui accident, acesta își menține dreptul de rezidență și statutul de lucrător.

ART. 13

În vederea luării în evidență și eliberării certificatului de înregistrare, cetățenii Uniunii Europene aflați în situațiile prevăzute la art. 12 alin. (1) lit. a)-c) vor depune la sediul formațiunii teritoriale competente a Oficiului Român pentru Imigrări, în termen de 3 luni de la data intrării pe teritoriul României, o cerere însoțită de documentul național de identitate sau pașaportul, valabile, precum și de următoarele documente, după caz:

a) contractul de muncă sau o adeverință eliberată de angajator, vizate în condițiile legii, ori documente care să ateste desfășurarea de activități independente, eliberate conform legii, în cazul în care solicită înregistrarea pentru scopul prevăzut la art. 12 alin. (1) lit. a);

b) dovada că dețin mijloace de întreținere pentru ei și, după caz, pentru membrii lor de familie, de regulă cel puțin la nivelul venitului minim garantat în România, și că au asigurare de sănătate, în situația în care solicită înregistrarea în cazul prevăzut la art. 12 alin. (1) lit. b);

c) dovada că sunt înscriși la o instituție de învățământ acreditată, dovada că au asigurare de sănătate și declarația pe propria răspundere sau altă dovadă că dețin mijloace de întreținere pentru ei și, după caz, pentru membrii lor de familie, de regulă cel puțin la nivelul venitului minim garantat în România, în cazul în care solicită înregistrarea pentru scopul prevăzut la art. 12 alin. (1) lit. c).

ART. 14

(1) În vederea luării în evidență și eliberării certificatului de înregistrare, cetățenii Uniunii Europene prevăzuți la art. 12 alin. (1) lit. d) trebuie să depună, la sediul formațiunii teritoriale competente a Oficiului Român pentru Imigrări, în termen de 3 luni de la data intrării pe teritoriul

României, o cerere însoțită de documentul național de identitate sau pașaportul, valabile, precum și de următoarele documente:

a) actul de stare civilă care atestă căsătoria sau, după caz, documentele care atestă legătura de rudenie cu rezidentul, în condițiile art. 9 alin. (6), ori cu cetățeanul român, în condițiile legii, și atunci când este cazul;

b) cartea de identitate valabilă a cetățeanului român al cărui membru de familie este.

(2) Cetățeanul Uniunii Europene aflat în una dintre situațiile prevăzute la art. 12 alin. (1) lit. b) și c), căruia i se alătură membrii de familie prevăzuți la art. 12 alin. (1) lit. d), este obligat să facă dovada că deține mijloace de întreținere pentru aceștia, de regulă cel puțin la nivelul venitului minim garantat în România, și asigurare de sănătate.

(3) Cetățeanul Uniunii Europene, membru de familie al unui cetățean român, este obligat să facă dovada asigurării de sănătate.

(4) Procedura stabilită la alin. (1) și (2) se aplică persoanelor aflate în întreținere și partenerului, cetățeni ai Uniunii Europene, situație în care aceștia vor prezenta documente eliberate de autoritatea competentă din statul membru de origine sau de proveniență, care să ateste aceste calități, precum și documentul prevăzut la alin. (1) lit. b).

ART. 15

(1) În baza documentelor depuse de persoanele prevăzute la art. 13 și 14, organele competente eliberează acestora certificatele de înregistrare în ziua depunerii cererii.

(2) În cazul în care, pe baza documentelor depuse de persoanele prevăzute la art. 13 și 14, organele competente constată că nu sunt întrunite condițiile prevăzute la art. 12 alin. (1), solicită persoanelor ca, într-un termen considerat necesar de acestea, dar nu mai mare de 30 de zile, să prezinte eventualele documente care mai sunt necesare în vederea soluționării cererii. Dacă după termenul stabilit se constată în continuare că nu sunt îndeplinite condițiile, organele competente comunică în scris refuzul eliberării certificatului de înregistrare, precum și motivele care au stat la baza acestei decizii, indicându-se instanța competentă și termenul în care măsura poate fi atacată.

(3) Împotriva refuzului eliberării certificatului de înregistrare se poate face acțiune la instanța de contencios administrativ competentă.

(4) Valabilitatea certificatului de înregistrare prevăzut la alin. (1) este de 5 ani de la data emiterii. La solicitarea cetățeanului Uniunii Europene, certificatul de înregistrare poate fi emis pentru o perioadă mai mică de 5 ani, dar nu mai puțin de un an.

(5) În situația continuării rezidenței pe teritoriul României, înainte de expirarea valabilității certificatului de înregistrare, titularul este obligat să se prezinte la formațiunea competentă teritorială a Oficiului Român pentru Imigrări, în vederea eliberării unui nou certificat de înregistrare.

ART. 16

(1) În vederea luării în evidență și eliberării cărții de rezidență, membrii de familie prevăzuți la art. 12 alin. (2) trebuie să depună la sediul formațiunii teritoriale competente a Oficiului Român pentru Imigrări, în termen de 3 luni de la data intrării pe teritoriul României, o cerere însoțită de următoarele documente:

a) pașaport valabil;

b) actul de stare civilă care atestă existența căsătoriei sau, după caz, documentul care atestă legătura de rudenie cu cetățeanul Uniunii Europene, în condițiile art. 9 alin. (6).

(2) Cetățeanul Uniunii Europene aflat în una dintre situațiile prevăzute la art. 12 alin. (1) lit. b) și c), căruia i se alătură membrii de familie prevăzuți la alin. (1), este obligat să facă dovada că

deține mijloace de întreținere pentru aceștia, de regulă cel puțin la nivelul venitului minim garantat în România, și asigurare de sănătate.

(3) Prevederile alin. (1) și (2) se aplică în mod corespunzător persoanelor aflate în întreținere și partenerului, care nu sunt cetățeni ai Uniunii Europene, situație în care vor prezenta documente eliberate de autoritatea competentă din statul membru de origine sau de proveniență, care să ateste aceste calități, precum și documentele prevăzute la alin. (1) lit. a).

(4) La depunerea cererii prevăzute la alin. (1) organele competente eliberează solicitantului o adeverință care face dovada dreptului de rezidență până la eliberarea cărții de rezidență. Cartea de rezidență va fi eliberată în cel mult 90 de zile de la depunerea cererii.

(5) În termenul prevăzut la alin. (4), organele competente efectuează toate verificările necesare pentru constatarea îndeplinirii condițiilor pentru emiterea cărții de rezidență, inclusiv, după caz, cele referitoare la elementele pe baza cărora se poate stabili faptul că este o căsătorie de conveniență, potrivit prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Verificări similare pot fi efectuate și în cazul parteneriatului, pentru a se determina dacă acesta a fost încheiat sau este declarat cu scopul de a beneficia de drept de rezidență pe teritoriul României.

(6) Dacă, pe baza verificărilor prevăzute la alin. (5), organele competente care au primit cererea constată că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de prezenta ordonanță de urgență, eliberează solicitantului "cartea de rezidență pentru membrul de familie al unui cetățean al Uniunii Europene", în termenul prevăzut la alin. (4).

(7) În cazul solicitărilor ulterioare, dacă sunt îndeplinite prevederile prezentei ordonanțe de urgență, cartea de rezidență se eliberează în cel mult 30 de zile de la data depunerii cererii.

(8) În cazul în care se constată că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de prezenta ordonanță de urgență, organele competente comunică în scris refuzul eliberării cărții de rezidență, motivele care au stat la baza acestei decizii, indicându-se instanța competentă și termenul în care măsura poate fi atacată.

(9) Împotriva refuzului eliberării cărții de rezidență se poate face acțiune la instanța de contencios administrativ competentă.

ART. 17

(1) Valabilitatea cărții de rezidență prevăzută la art. 16 alin. (4) este de până la 5 ani de la data emiterii, dar nu mai mare decât perioada de rezidență a cetățeanului Uniunii Europene al cărui membru de familie este.

(2) Cartea de rezidență prevăzută la art. 16 alin. (4) își pierde valabilitatea în cazul absenței temporare de pe teritoriul României a titularului pentru mai mult de 6 luni în decurs de un an, cu următoarele excepții:

a) absența de pe teritoriul României pentru satisfacerea serviciului militar obligatoriu, indiferent de perioadă;

b) absența de pe teritoriul României pentru motive întemeiate, precum starea de graviditate și de naștere, boală gravă, participarea la programe de învățământ sau pregătire profesională ori mutarea în interes de serviciu într-un alt stat membru sau o țară terță, pentru o perioadă de maximum 12 luni consecutive.

(3) Cu cel puțin 30 de zile înaintea expirării perioadei de valabilitate, titularul cărții de rezidență este obligat să se prezinte la formațiunea competentă teritorial a Oficiului Român pentru Imigrări, în vederea eliberării unei noi cărți de rezidență, în condițiile legii.

ART. 18

(1) Dreptul de rezidență al membrilor de familie care nu au cetățenia Uniunii Europene este

valabil pe toată perioada pentru care cetățeanul Uniunii Europene, ai cărui membri de familie sunt, are rezidență în România, precum și, până la împlinirea termenului la care pot beneficia de rezidență permanentă, în următoarele situații:

a) în cazul în care cetățeanul Uniunii Europene al cărui membru de familie este a decedat, dacă membrul de familie a avut o rezidență de cel puțin un an în această calitate;

b) dacă se desface sau se anulează căsătoria în oricare dintre următoarele condiții:

(i) de la încheierea căsătoriei și până la sesizarea instanței de judecată competente pentru desfacerea, declararea nulității sau anularea căsătoriei au trecut cel puțin 3 ani, din care o perioadă de cel puțin un an pe teritoriul României;

(ii) prin acordul soților ori prin hotărâre judecătorească, soțului/soției care nu are cetățenia Uniunii Europene i-a fost încredințat spre creștere și educare copilul cetățeanului Uniunii Europene;

(iii) desfacerea căsătoriei se datorează unor circumstanțe deosebit de dificile, precum faptul că soțul/soția care nu are cetățenia Uniunii Europene a fost victima violenței domestice în timpul căsătoriei;

(iv) în urma acordului soților ori prin hotărâre judecătorească, instanța de judecată stabilește dreptul soțului/soției care nu are cetățenia Uniunii Europene de a vizita copilul minor. În acest caz, instanța de judecată trebuie să precizeze în dispozitivul hotărârii judecătorești că vizitele se vor efectua pe teritoriul României, cu indicarea exactă a perioadei de timp pentru care acest drept este acordat.

(2) Partenerul care nu are cetățenia Uniunii Europene își păstrează dreptul de rezidență până la dobândirea dreptului de rezidență permanentă în cazul în care parteneriatul înregistrat se desface sau se anulează, cu aplicarea în mod corespunzător a condițiilor prevăzute la alin. (1) lit. b).

(3) În situațiile prevăzute la alin. (1) și (2), dobândirea ulterioară a dreptului de rezidență permanentă este condiționată de continuarea șederii pe teritoriul României a persoanelor prevăzute la art. 12 alin. (2) în oricare dintre situațiile prevăzute la art. 12 alin. (1) lit. a) și b) sau în calitate de membru de familie al unei persoane care îndeplinește una dintre aceste condiții, dacă familia este deja constituită pe teritoriul României.

ART. 19

(1) În situația în care cetățeanul Uniunii Europene părăsește România sau a decedat, dreptul de rezidență al copiilor acestuia și al părintelui în îngrijirea căruia copiii se află, indiferent de cetățenie, rămâne valabil până la terminarea studiilor, cu respectarea următoarelor condiții cumulative:

a) copiii locuiesc în România;

b) copiii sunt înscriși la o instituție de învățământ din România.

(2) Persoanele care se încadrează în situațiile prevăzute la alin. (1) și la art. 18 își păstrează dreptul de rezidență, exclusiv cu titlu personal.

SECȚIUNEA a 3-a

Dreptul de rezidență permanentă

ART. 20

(1) Cetățenii Uniunii Europene care au o rezidență continuă și legală pe teritoriul României pentru o perioadă de cel puțin 5 ani beneficiază de dreptul de rezidență permanentă.

(2) Persoanele care nu au cetățenia Uniunii Europene și care au o rezidență continuă pe teritoriul României pentru o perioadă de cel puțin 5 ani, în calitate de membri de familie ai unui

cetățean al Uniunii Europene rezident sau rezident permanent, beneficiază de prevederile alin. (1).

(3) În înțelesul alin. (1) și (2), rezidența continuă presupune exercitarea dreptului de rezidență, în condițiile legii, în ultimii 5 ani anteriori soluționării cererii de rezidență permanentă. Dovada continuității rezidenței cade în sarcina solicitantului și poate fi făcută prin orice mijloc de probă.

(4) În înțelesul alin. (1), rezidența legală presupune exercitarea dreptului de rezidență pe teritoriul României, în condițiile legii, fără a fi întreruptă de o măsură de limitare sau restrângere a dreptului de rezidență, potrivit prezentei ordonanțe de urgență, ori de o măsură de îndepărtare de pe teritoriul României, potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(5) La stabilirea continuității perioadei de rezidență nu sunt considerate întreruperi:

- a) absențele temporare de pe teritoriul României care nu depășesc 6 luni în decurs de un an;
- b) absența de pe teritoriul României pentru satisfacerea serviciului militar obligatoriu;
- c) absența de pe teritoriul României pentru motive întemeiate, precum starea de graviditate și de naștere, boală gravă, participarea la programe de învățământ sau pregătire profesională ori mutarea în interes de serviciu într-un alt stat membru sau o țară terță, pentru o perioadă de maximum 12 luni consecutive;
- d) perioada în care a fost executată o pedeapsă privativă de libertate pe teritoriul României, mai mică de 6 luni.

(6) Dreptul de rezidență permanentă se pierde în cazul unei absențe de pe teritoriul României pentru o perioadă mai mare de 2 ani consecutivi.

ART. 21

(1) Prin excepție de la prevederile art. 20, rezidenții beneficiază de rezidență permanentă, anterior împlinirii perioadei continue de 5 ani de ședere, atunci când:

a) au statutul de lucrător dacă, în momentul încetării activității, au împlinit vârsta prevăzută de legislația națională în vederea pensionării pentru limită de vârstă sau, în cazul în care contractul de muncă încetează cu drept de pensionare anticipată în condițiile legii, dacă au fost angajați în România cel puțin în ultimele 12 luni și au avut o ședere continuă mai mare de 3 ani pe teritoriul României. Pentru rezidenții care desfășoară profesii liberale, condiția referitoare la vârsta de pensionare se consideră îndeplinită în momentul împlinirii vârstei de 60 de ani, dacă legea nu prevede altfel;

b) au statutul de lucrător și o ședere continuă pe teritoriul României pentru o perioadă mai mare de 2 ani și încetează munca din cauza pierderii totale sau a cel puțin jumătate din capacitatea de muncă. Dacă această incapacitate este rezultatul unui accident de muncă sau al unei boli profesionale, condiția referitoare la durata șederii nu se aplică;

c) după o perioadă de 3 ani de rezidență, în situația prevăzută la art. 12 alin. (1) lit. a), își desfășoară activitatea într-un alt stat membru, menținându-și, în același timp, reședința pe teritoriul României, unde se întorc, regulat, în fiecare zi sau cel puțin o dată pe săptămână. La acordarea drepturilor prevăzute la lit. a) și b), perioadele de angajare petrecute în statul membru în care persoana în cauză lucrează vor fi considerate ca fiind petrecute pe teritoriul României.

(2) Perioadele de șomaj, de concediu medical sau de încetare a activității datorate îmbolnăvirii ori unui accident, precum și orice alte perioade de încetare a activității pentru motive neimputabile persoanei în cauză se iau în calcul la stabilirea continuității perioadelor prevăzute la alin. (1).

(3) Condițiile referitoare la durata rezidenței și angajării, stabilite la alin. (1) lit. a), și condiția referitoare la durata rezidenței, stabilită la alin. (1) lit. b), nu se vor aplica dacă persoana care este

angajată sau desfășoară activități economice în mod independent este căsătorită cu un cetățean român.

(4) În cazul în care cetățeanul Uniunii Europene dobândește dreptul de rezidență permanentă în baza alin. (1), membrii de familie ai acestuia, indiferent de cetățenie, au drept de rezidență permanentă numai dacă gospodăresc împreună cu acesta pe teritoriul României.

(5) În cazul în care cetățeanul Uniunii Europene care avea statutul de lucrător decedează în perioada de activitate, dar anterior dobândirii dreptului de rezidență permanentă, membrii de familie care au gospodărit împreună cu acesta pe teritoriul României pot dobândi dreptul de rezidență permanentă, dacă se află în una dintre următoarele situații:

a) la data decesului cetățeanul Uniunii Europene avea o rezidență continuă de cel puțin 2 ani pe teritoriul României;

b) decesul a survenit în urma unui accident de muncă sau a unei boli profesionale.

(6) Cetățenilor Uniunii Europene sau membrilor de familie ai acestora care sunt de origine română sau născuți în România, precum și celor a căror rezidență este în interesul statului român li se poate acorda dreptul de rezidență permanentă fără îndeplinirea condițiilor prevăzute la art. 20 alin. (1).

(7) Minorul ai cărui părinți sunt titulari ai unui drept de rezidență permanentă poate beneficia de dreptul de rezidență permanentă fără îndeplinirea condițiilor prevăzute la art. 20 alin. (1) și (2), la cererea ambilor părinți, a părintelui supraviețuitor, a părintelui căruia i-a fost încredințat prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă și irevocabilă sau, după caz, a reprezentantului legal. În cazul în care numai unul dintre părinți este titular al unui drept de rezidență permanentă pe teritoriul României, este necesar consimțământul celuilalt părinte, dat în fața reprezentantului Oficiului Român pentru Imigrări, cu ocazia depunerii cererii sau, după caz, în formă autentică.

(8) Cetățenilor Uniunii Europene care fac dovada că au efectuat investiții de minimum 1.000.000 de euro sau au creat peste 100 de locuri de muncă cu normă întreagă li se poate acorda dreptul de rezidență permanentă, fără îndeplinirea condițiilor prevăzute la art. 20 alin. (1).

ART. 22

(1) Persoanele care îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 20 și 21 pot solicita formațiunilor teritoriale competente ale Oficiului Român pentru Imigrări eliberarea cărții de rezidență permanentă pentru cetățenii Uniunii Europene, respectiv a cărții de rezidență permanentă pentru membrii de familie care nu sunt cetățeni ai Uniunii Europene.

(2) Valabilitatea documentelor prevăzute la alin. (1) este de 10 ani de la data emiterii, cu excepția celor care se eliberează persoanelor cu vârsta de până la 14 ani, a căror valabilitate este de 5 ani de la data emiterii.

(3) Dacă Oficiul Român pentru Imigrări constată îndeplinirea condițiilor pentru emiterea documentelor prevăzute la alin. (1), eliberează, în termen de 30 de zile de la depunerea cererii, cartea de rezidență permanentă pentru cetățenii Uniunii Europene, respectiv, în termen de 90 de zile de la depunerea cererii, cartea de rezidență permanentă pentru membrii de familie care nu sunt cetățeni ai Uniunii Europene.

(4) În cazul în care se constată că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de prezenta ordonanță de urgență, organele competente comunică în scris refuzul eliberării documentelor prevăzute la alin. (1), motivele care au stat la baza acestei decizii, indicându-se instanța competentă și termenul în care măsura poate fi atacată.

(5) Împotriva refuzului eliberării documentelor prevăzute la alin. (1) se poate face acțiune la instanța de contencios administrativ competentă.

(6) Cu cel puțin 30 de zile înaintea expirării perioadei de valabilitate, titularul cărții de

rezidență permanentă este obligat să se prezinte la formațiunea competentă teritorială a Oficiului Român pentru Imigrări, în vederea preschimbării documentului.

SECȚIUNEA a 4-a

Limitele menținerii dreptului de rezidență

ART. 23

(1) Cetățenii Uniunii Europene și membrii de familie ai acestora beneficiază de dreptul de rezidență prevăzut la art. 11 atât timp cât nu devin o sarcină excesivă pentru sistemul național de asistență socială.

(2) Cetățenii Uniunii Europene și membrii de familie ai acestora beneficiază de dreptul de rezidență prevăzut în secțiunea a 2-a atât timp cât îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 12 și 18.

(3) Atunci când există date sau informații cu privire la nerespectarea cadrului legal care reglementează dreptul de rezidență, Oficiul Român pentru Imigrări poate verifica îndeplinirea condițiilor pentru exercitarea dreptului de rezidență de către cetățenii Uniunii Europene și membrii de familie ai acestora. Asemenea verificări nu se efectuează în mod sistematic.

ART. 24

(1) Împotriva cetățenilor Uniunii Europene și membrilor de familie ai acestora care nu îndeplinesc condițiile de exercitare a dreptului de rezidență potrivit art. 23 alin. (1) și (2) Oficiul Român pentru Imigrări poate emite o decizie de părăsire a teritoriului României.

(2) Documentul care atestă rezidența pe teritoriul României se anulează la data luării deciziei și se retrage cel mai târziu la data la care această decizie este adusă la cunoștința persoanei în cauză.

(3) Comunicarea deciziei se face în condițiile prevăzute de normele metodologice de aplicare a prezentei ordonanțe de urgență.

(4) Persoana împotriva căreia a fost emisă decizia de părăsire a teritoriului are obligația de a părăsi România în termen de o lună de la data comunicării deciziei.

(5) Decizia de părăsire a teritoriului României poate fi contestată în termen de 10 zile de la data comunicării la curtea de apel în a cărei rază de competență se află structura emitentă. Instanța soluționează cererea în termen de 30 de zile de la data primirii acesteia. Contestația suspendă executarea deciziei de părăsire a teritoriului României. Hotărârea instanței prin care se soluționează contestația este definitivă și irevocabilă.

(6) Cetățenilor Uniunii Europene și membrilor de familie ai acestora care nu au părăsit teritoriul României în termenul prevăzut la alin. (4) le sunt aplicabile prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002, republicată, cu modificările și completările ulterioare, cu privire la îndepărtarea sub escortă și, atunci când se impune, luarea în custodie publică și tolerarea rămânerii pe teritoriul României.

ART. 25

(1) Decizia de părăsire a teritoriului României nu poate fi emisă împotriva cetățenilor Uniunii Europene și a membrilor de familie ai acestora dacă:

a) cetățeanul Uniunii Europene are statutul de lucrător;

b) cetățeanul Uniunii Europene dovedește prin orice mijloc că este în căutarea unui loc de muncă și că are posibilități reale de a fi angajat.

(2) Decizia de părăsire a teritoriului României nu poate fi emisă ca o consecință automată a unei solicitări de asistență adresată sistemului național de asistență socială.

(3) În cazul cetățenilor Uniunii Europene și al membrilor de familie ai acestora care nu mai

dețin mijloace de întreținere și care beneficiază de asistență socială, o decizie de părăsire a teritoriului României poate fi emisă numai dacă, în urma unei anchete sociale, se constată că persoana în cauză a devenit o povară excesivă pentru sistemul național de asistență socială.

(4) Ancheta socială se efectuează de către instituția publică specializată a autorității administrației publice locale competentă teritorial, fiind avute în vedere cel puțin următoarele elemente:

a) raportul dintre perioada de ședere pe teritoriul României și perioada pentru care s-au acordat prestații sociale;

b) posibilitatea ca, în perioada următoare, persoana în cauză să nu mai aibă nevoie de prestații sociale;

c) gradul de integrare în societate a persoanei în cauză și a familiei acesteia;

d) existența unor circumstanțe personale, cum ar fi vârsta sau starea de sănătate, familiale sau de natură economică;

e) quantumul prestațiilor sociale acordate și ponderea acestora în totalul mijloacelor de întreținere ale persoanei în cauză.

ART. 26

(1) Oficiul Român pentru Imigrări anulează, prin decizie motivată, dreptul de rezidență în România, dacă ulterior înregistrării rezidenței se constată că:

a) la data înregistrării rezidenței, calitatea de cetățean al Uniunii Europene sau de membru de familie al unui cetățean al Uniunii Europene a fost dovedită prin folosirea de informații false, documente false sau falsificate ori prin alte mijloace ilegale;

b) dreptul de rezidență a fost înregistrat în baza unei căsătorii de conveniență, constatate în condițiile prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, republicată, cu modificările și completările ulterioare, sau în baza unui parteneriat, dacă acesta a fost încheiat ori este declarat cu scopul de a beneficia de drept de rezidență pe teritoriul României.

(2) Documentul care atestă rezidența pe teritoriul României se anulează la data luării deciziei și se retrage cel mai târziu la data la care această decizie este adusă la cunoștința persoanei în cauză.

(3) Decizia de anulare se comunică:

a) de către Oficiul Român pentru Imigrări, dacă persoana în cauză se află pe teritoriul României, prin decizia de returnare emisă potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

b) de către Poliția de Frontieră Română, în momentul în care persoana în cauză se prezintă la frontieră cu scopul de a intra în România, prin înmânarea deciziei de anulare emise de Oficiul Român pentru Imigrări.

CAP. IV

Restrângerea dreptului la liberă circulație pe teritoriul României a cetățenilor Uniunii Europene și a membrilor familiilor lor

SECȚIUNEA 1

Dispoziții generale

ART. 27

(1) Autoritățile române competente pot restrânge exercitarea dreptului la liberă circulație și rezidență pe teritoriul României de către cetățenii Uniunii Europene sau de către membrii de

familie ai acestora numai din rațiuni de ordine publică, securitate națională ori sănătate publică. Aceste motive nu pot fi invocate în scopuri economice.

(2) Împotriva cetățenilor Uniunii Europene sau membrilor de familie ai acestora, indiferent de cetățenie, care au drept de rezidență permanentă se pot dispune, în condițiile legii, măsuri specifice de restrângere a dreptului la liberă circulație numai dacă reprezintă un pericol iminent pentru ordinea publică sau securitatea națională.

(3) Dreptul la libera circulație pe teritoriul României, în cazul următoarelor categorii de cetățeni ai Uniunii Europene, poate fi restrâns numai pentru motive imperative de securitate națională:

a) rezidenții cu ședere continuă și legală pe teritoriul României în ultimii 10 ani;

b) minorii, cu excepția cazului în care îndepărtarea este necesară pentru interesul copilului, conform prevederilor Convenției Națiunilor Unite privind Drepturile Copilului din 20 noiembrie 1989, ratificată prin Legea nr. 18/1990, republicată, cu modificările ulterioare.

(4) Adoptarea de către organele competente a oricărei decizii de restrângere a dreptului la liberă circulație, în special a celor cu privire la îndepărtarea de pe teritoriul României, dispuse în condițiile legii, se face numai cu luarea în considerare a duratei efective a șederii persoanei în cauză pe teritoriul României, a vârstei acesteia, a stării de sănătate, a situației familiale și economice, a gradului de integrare socială și culturală în România și a asigurării menținerii legăturilor sale cu țara de origine.

(5) Dispunerea oricărei măsuri de restrângere a dreptului la liberă circulație pe teritoriul României al cetățenilor Uniunii Europene și al membrilor familiilor lor trebuie luată numai cu respectarea principiului proporționalității și trebuie să aibă la bază exclusiv comportamentul persoanei în cauză. Acest comportament trebuie să reprezinte o amenințare reală, actuală și suficient de gravă pentru valorile fundamentale ale societății. O astfel de măsură nu poate fi bazată exclusiv pe existența unei condamnări penale anterioare. Nu pot fi acceptate motivări care nu sunt direct legate de caz sau care sunt legate de considerații de prevenție generală.

(6) Orice măsură de restrângere a dreptului la liberă circulație pe teritoriul României a cetățenilor Uniunii Europene și a membrilor familiilor lor nu poate avea decât caracter temporar și poate fi dispusă numai pentru o durată de timp limitată la perioada necesară încetării motivelor care au stat la baza adoptării acesteia.

(7) Decizia de restrângere a dreptului la liberă circulație se comunică cetățeanului Uniunii Europene sau membrului de familie al acestuia, în scris, de către autoritatea care a dispus o astfel de măsură, în condițiile legii. Decizia trebuie să conțină prezentarea precisă și completă a tuturor motivelor de fapt și de drept care au stat la baza dispunerii unei astfel de măsuri, implicațiile acesteia pentru persoana în cauză, informații privind instanța unde poate fi atacată decizia, termenul de introducere a acțiunii și termenul în care cetățeanul Uniunii Europene sau membrul de familie al acestuia trebuie să părăsească teritoriul României.

(8) Termenul în care cetățeanul Uniunii Europene sau membrul de familie al acestuia trebuie să părăsească teritoriul României este de o lună de la data comunicării deciziei de restrângere a dreptului la liberă circulație, cu excepția acelor cazuri în care autoritatea competentă emitentă a deciziei de restrângere a dreptului la liberă circulație constată că acesta trebuie să părăsească teritoriul României de îndată ori într-un termen mai scurt, în scopul evitării unui risc iminent și grav de încălcare a ordinii publice, sănătății publice sau securității naționale. În cazul expulzării care însoțește pedeapsa închisorii, termenul se calculează de la data executării pedepsei.

(9) Instanța care judecă acțiunea introdusă împotriva unei decizii de restrângere a dreptului la liberă circulație analizează legalitatea deciziei, respectarea principiului proporționalității măsurii

dispuse și a condițiilor stabilite la alin. (1)-(8), precum și faptele și circumstanțele care justifică măsura dispusă.

ART. 28

(1) Deciziile de restrângere a dreptului la liberă circulație al căror termen de părăsire a teritoriului României nu a fost respectat și cele prin care se dispune părăsirea de îndată a teritoriului României se pun în executare prin escortarea persoanei în cauză până la frontieră sau până în țara de origine de către personalul specializat al Oficiului Român pentru Imigrări.

(2) Dacă escortarea prevăzută la alin. (1) nu se poate efectua în 24 de ore, Oficiul Român pentru Imigrări poate solicita luarea în custodie publică a persoanei în cauză, aplicându-se în mod corespunzător prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002, republicată, cu modificările și completările ulterioare, cu privire la luarea în custodie publică și, după caz, la tolerarea rămânerii pe teritoriul României.

ART. 29

Modalitățile prin care se poate restrânge exercițiul liberei circulații pe teritoriul României a cetățenilor Uniunii Europene și a membrilor familiilor acestora sunt următoarele:

- a) nepermiterea intrării pe teritoriul României;
- b) îndepărtarea de pe teritoriul României pentru motive de sănătate publică;
- c) declararea ca indezirabil;
- d) expulzarea.

SECȚIUNEA a 2-a

Persoanele indezirabile

ART. 30

(1) Declararea ca indezirabil este o măsură care se dispune împotriva unui cetățean al Uniunii Europene sau unui membru de familie al acestuia care a desfășurat, desfășoară ori despre care există indicii temeinice că intenționează să desfășoare activități de natură să pună în pericol securitatea națională sau ordinea publică.

(2) Măsura prevăzută la alin. (1) se dispune de Curtea de Apel București, la sesizarea procurorului anume desemnat de la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București. Procurorul sesizează instanța de judecată la propunerea instituțiilor cu competențe în domeniul ordinii publice și securității naționale care dețin date sau indicii temeinice în sensul celor prevăzute la alin. (1).

(3) Datele și informațiile în baza cărora se propune declararea ca indezirabil pentru rațiuni de securitate națională se pun la dispoziție instanței de judecată în condițiile stabilite de actele normative care reglementează regimul activităților referitoare la siguranța națională și protejarea informațiilor clasificate.

(4) Sesizarea prevăzută la alin. (2) se judecă în camera de consiliu, cu citarea părților. Instanța de judecată aduce la cunoștința persoanei în cauză faptele care stau la baza sesizării, cu respectarea prevederilor actelor normative care reglementează regimul activităților referitoare la siguranța națională și la protejarea informațiilor clasificate.

(5) Curtea de Apel București se pronunță, prin hotărâre motivată, în termen de 10 zile de la sesizarea formulată în condițiile alin. (2) Hotărârea instanței este definitivă. Atunci când declararea străinului ca indezirabil se întemeiază pe rațiuni de securitate națională, în conținutul hotărârii nu se menționează datele și informațiile care au stat la baza motivării acesteia.

(6) Hotărârea se comunică persoanei în cauză, precum și, dacă instanța dispune declararea ca

indezirabil, Oficiului Român pentru Imigrări, pentru a fi pusă în executare.

(7) Dreptul de rezidență al persoanei în cauză încetează de la data pronunțării hotărârii prin care aceasta a fost declarată indezirabilă.

(8) Perioada pentru care un cetățean al Uniunii Europene sau membrul de familie al unui cetățean al Uniunii Europene poate fi declarat indezirabil este de la 1 la 10 ani, cu posibilitatea prelungirii termenului pentru o nouă perioadă cuprinsă între aceste limite, în cazul în care se constată că nu au încetat motivele care au determinat luarea acestei măsuri. Prelungirea termenului se face în condițiile prevăzute la alin. (2). Termenul începe să curgă de la data expirării termenului prevăzut la art. 27 alin. (8).

(9) Persoanele declarate indezirabile vor fi comunicate de Oficiul Român pentru Imigrări Direcției generale afaceri consulare.

ART. 31

(1) Hotărârea prevăzută la art. 30 alin. (5) poate fi atacată cu recurs, în termen de 10 zile de la data comunicării, la Înalta Curte de Casație și Justiție. Instanța se pronunță în termen de 5 zile de la data primirii cererii. Hotărârea este definitivă și irevocabilă.

(2) Exercițarea căii de atac prevăzute la alin. (1) nu are efect suspensiv de executare a hotărârii prin care cetățeanul Uniunii Europene sau membrul de familie a fost declarat indezirabil. În cazuri bine justificate și pentru a se preveni producerea de pagube iminente, persoana în cauză poate cere instanței să dispună suspendarea executării hotărârii prin care a fost declarată indezirabilă, până la soluționarea căii de atac. Instanța va soluționa cererea de suspendare de urgență, hotărârea pronunțată în acest caz fiind executorie de drept.

(3) Exercițarea căii de atac prevăzute la alin. (1) nu are efect suspensiv asupra măsurii de luare în custodie publică, dispusă în condițiile art. 28 alin. (2).

ART. 32

(1) După împlinirea a jumătate din perioada interdicției dispuse în condițiile art. 30 sau după 3 ani de la data dispunerii acesteia, persoana declarată indezirabilă în condițiile prezentei ordonanțe de urgență poate solicita ridicarea interdicției.

(2) Ridicarea interdicției se poate dispune luându-se în considerare schimbările survenite față de împrejurările care au determinat dispunerea acesteia.

(3) Cererea de ridicare a interdicției se depune la Curtea de Apel București. Cererea se judecă în camera de consiliu.

(4) Instanța soluționează cauza de urgență și cu precădere.

(5) Hotărârea prevăzută la alin. (4) este supusă recursului. Hotărârea instanței de recurs este definitivă și irevocabilă.

(6) Prezența procurorului este obligatorie la toate ședințele de judecată.

(7) Hotărârile rămase definitive se comunică Inspectoratului General al Poliției de Frontieră și Oficiului Român pentru Imigrări.

SECȚIUNEA a 3-a

Expulzarea

ART. 33

(1) Împotriva cetățeanului Uniunii Europene sau a membrului de familie al acestuia care a săvârșit o infracțiune pe teritoriul României poate fi dispusă măsura expulzării în condițiile prevăzute de Codul penal și Codul de procedură penală, cu respectarea prevederilor art. 27.

(2) Măsura prevăzută la alin. (1) este pusă în executare de către Oficiul Român pentru

Imigrări.

(3) Instanța poate dispune interzicerea intrării pe teritoriul României persoanei împotriva căreia s-a dispus măsura expulzării, pe o perioadă cuprinsă între 1 și 5 ani. Perioada de interdicție curge de la data expirării termenului prevăzut la art. 27 alin. (8).

ART. 34

Abrogat.

ART. 35

Abrogat.

ART. 36

Abrogat.

SECȚIUNEA a 4-a

Îndepărtarea de pe teritoriul României pentru motive de sănătate publică

ART. 37

(1) Măsura îndepărtării de pe teritoriul României pentru motive de sănătate publică a cetățenilor Uniunii Europene sau a membrilor de familie ai acestora poate fi dispusă de Oficiul Român pentru Imigrări, la solicitarea structurilor specializate ale Ministerului Sănătății, numai în cazul în care, pe baza analizelor medicale efectuate de către persoana în cauză la un interval de cel mult 3 luni de la intrarea pe teritoriul României, se constată existența unei afecțiuni dintre cele stabilite potrivit prevederilor alin. (3).

(2) Efectuarea analizelor prevăzute la alin. (1) de către persoana în cauză este scutită de taxe și poate fi dispusă de structurile specializate ale Ministerului Sănătății numai în cazul în care exista indicii temeinice că, la data intrării pe teritoriul României, suferea de una dintre afecțiunile stabilite potrivit alin. (3).

(3) Afecțiunile care justifică măsura nepermitterii intrării sau a îndepărtării de pe teritoriul României pe motiv de periclitate a sănătății publice sunt cele care au potențial epidemiologic, astfel cum sunt prevăzute de documentele relevante ale Organizației Mondiale a Sănătății, în măsura în care acestea fac obiectul unor măsuri de protecție a sănătății publice prevăzute de legea română, aplicabile cetățenilor români.

(4) Prin excepție de la prevederile art. 28 alin. (1), măsurile de îndepărtare dispuse potrivit alin. (1) se pun în executare prin escortarea persoanei în cauză până la frontieră de către personalul Oficiului Român pentru Imigrări. Structurile specializate ale Ministerului Sănătății competente teritorial pun la dispoziție un mijloc de transport echipat corespunzător, precum și personalul necesar, în astfel de situații.

SECȚIUNEA a 5-a

Contravenții

ART. 38

(1) Neîndeplinirea oricăreia dintre obligațiile stabilite la art. 9 alin. (1), (2), (3) și (5), art. 13, 14, art. 15 alin. (5), art. 16 alin. (1), art. 17 alin. (3) și la art. 22 alin. (6) constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 25 lei la 50 lei.

(2) Constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor se fac de către lucrători anume

desemnați din cadrul Ministerului Administrației și Internelor.

(3) În cazul contravențiilor prevăzute la alin. (1), contravenientul poate achita în termen de cel mult 48 de ore de la data încheierii procesului-verbal ori, după caz, de la data comunicării acestuia jumătate din minimul amenzii prevăzute la alin. (1), agentul constatator făcând mențiune despre această posibilitate în procesul-verbal.

(4) Contravenției prevăzute la alin. (1) îi sunt aplicabile prevederile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare.

CAP. V

Dispoziții tranzitorii și finale

ART. 39

(1) Dispozițiile prezentei ordonanțe de urgență cu privire la cetățenii Uniunii Europene și la membrii de familie ai acestora se aplică și cetățenilor statelor membre ale Spațiului Economic European și ai Confederației Elvețiene, respectiv membrilor de familie ai acestora.

(2) Pe data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență se abrogă Legea nr. 309/2004 privind libera circulație pe teritoriul României a cetățenilor statelor membre ale Uniunii Europene și Spațiului Economic European, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 593 din 1 iulie 2004.

ART. 40

(1) Forma și conținutul documentelor care se eliberează cetățenilor Uniunii Europene și membrilor de familie ai acestora se stabilesc prin hotărâre a Guvernului.

(2) Materialele necesare producerii cărților de rezidență eliberate cetățenilor Uniunii Europene și membrilor de familie ai acestora sunt asigurate din stocurile achiziționate de Ministerul Administrației și Internelor pentru confecționarea cărților de identitate pentru cetățenii români, potrivit art. 23 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 84/2001 privind înființarea, organizarea și funcționarea serviciilor publice comunitare de evidență a persoanelor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 372/2002, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Pentru aplicarea prezentei ordonanțe de urgență, Ministerul Administrației și Internelor va elabora norme metodologice, care vor fi aprobate prin hotărâre a Guvernului.

ART. 41

(1) Fiecărui cetățean al Uniunii Europene, precum și oricărui membru de familie care a fost luat în evidențele Oficiului Român pentru Imigrări i se atribuie un cod numeric personal care se înscrie în documentul care atestă rezidența pe teritoriul României.

(2) Cetățenilor Uniunii Europene sau membrilor de familie ai acestora care fac dovada că sunt lucrători frontalieri potrivit art. 1 lit. f) din Regulamentul (CE) nr. 883/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială, publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L 166 din 30 aprilie 2004, li se atribuie cod numeric personal, fără eliberarea unui document care să ateste rezidența pe teritoriul României.

ART. 41¹

(1) De la data stabilită prin hotărâre a Guvernului pentru punerea în circulație a cărții electronice de identitate, cetățenii statelor membre ale Uniunii Europene și membrii de familie ai acestora pot solicita eliberarea:

- a) unei cărți de rezidență;
- b) unei cărți electronice de rezidență.

(2) Cartea de rezidență conține date în format tipărit sau în format înscris prin tehnici speciale, precum și elemente de particularizare și de siguranță.

(3) Datele cu caracter personal înscrise în cartea de rezidență sunt:

- a) numele și prenumele titularului;
- b) sexul;
- c) cetățenia titularului;
- d) data și locul nașterii titularului;
- e) semnătura olografă a titularului;
- f) fotografia titularului;
- g) C.N.P.;
- h) adresa din România.

(4) În cazul incapacităților și al persoanelor infirme sau analfabete, semnătura olografă a titularului poate lipsi din conținutul cărții de rezidență.

(5) Cartea electronică de rezidență conține date în format tipărit și în format electronic, precum și elemente de particularizare și de siguranță.

(6) Datele cu caracter personal care se înscriu în cartea electronică de rezidență sunt cele prevăzute la alin. (3), cu aplicarea, după caz, a alin. (4). În format electronic se înscriu:

- a) datele din formatul tipărit, cu excepția semnăturii olografe a titularului;
- b) prenumele părinților titularului;
- c) certificate și certificate calificate, astfel cum acestea sunt definite de Legea nr. 455/2001 privind semnătura electronică;
- d) date biometrice ale titularului, constând în imaginea facială și imaginile impresiunilor papilare a două degete.

(7) La cererea solicitantului, cartea electronică de rezidență se eliberează:

- a) cu toate datele prevăzute la alin. (6); sau
- b) cu datele prevăzute la alin. (6), cu excepția imaginii impresiunilor papilare.

(8) Cartea electronică de rezidență se eliberează numai solicitanților care au împlinit vârsta de 14 ani.

(9) Forma și conținutul cărții de rezidență și ale cărții electronice de rezidență, inclusiv elementele de particularizare și de siguranță prevăzute la alin. (2) și (5), se stabilesc prin hotărâre a Guvernului, la propunerea Ministerului Afacerilor Interne.

ART. 41²

(1) Certificatele și certificatele calificate se emit și se înscriu după cum urmează:

- a) certificatele, de către Ministerul Afacerilor Interne;
- b) certificatele calificate, de un furnizor de servicii de certificare, acreditat în condițiile Legii nr. 455/2001.

(2) Pentru autentificarea în sistemele informatice ale Ministerului Afacerilor Interne, nivelul de aplicabilitate și condițiile de utilizare a certificatelor prevăzute la alin. (1) lit. a) se stabilesc prin ordin al ministrului afacerilor interne, care se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(3) Certificatul calificat se înscrie în cartea electronică de rezidență ulterior producerii

acesteia, la solicitarea titularului. Certificatul calificat se poate elibera doar persoanelor având capacitate deplină de exercițiu.

ART. 41³

(1) Imaginile impresiunilor papilare se colectează numai cu acordul expres al solicitantului cărții electronice de rezidență sau, în cazul minorilor și al incapacabililor, numai cu acordul expres al părinților sau, după caz, al părintelui care exercită autoritatea părintească ori al reprezentantului legal.

(2) Datele biometrice se colectează pentru a fi înscrise în cartea electronică de rezidență numai în scopul verificării autenticității acesteia și identității titularului.

(3) Verificarea identității titularului cărții electronice de rezidență se stabilește prin compararea directă a datelor biometrice preluate de la titularul acesteia, cu ocazia verificării, și a datelor înscrise în cartea electronică de rezidență.

(4) După personalizarea cărții electronice de rezidență, respectiv a cărții de rezidență și transmiterea acestora la autoritatea competentă să le elibereze, toate datele stocate în bazele de date de producție în scopul producerii acestora se șterg imediat prin procedură automată și ireversibilă.

(5) Imaginile impresiunilor papilare colectate pentru eliberarea cărții electronice de rezidență și stocate în Sistemul național informatic de evidență a persoanelor se șterg prin procedură automată imediat după ridicarea cărții electronice de rezidență sau, dacă nu a fost ridicată, cel târziu la împlinirea unui termen de 3 luni de la data programată pentru eliberarea acesteia.

(5¹) Procedurile de ștergere prevăzute la alin. (4) și (5) asigură imposibilitatea recuperării parțiale sau totale a datelor șterse.

(6) Procedurile de colectare a datelor biometrice pentru emiterea cărții electronice de rezidență, precum și procedurile de ștergere a datelor prevăzute la alin. (4) și (5) se stabilesc prin hotărâre a Guvernului, la propunerea Ministerului Afacerilor Interne.

ART. 41⁴

Cărțile de rezidență și cărțile electronice de rezidență eliberate de la data prevăzută la art. 41¹ sunt valabile după cum urmează:

- a) până la 5 ani de la data emiterii; sau
- b) 5 ani de la data emiterii, în cazul celor care atestă dreptul de rezidență permanentă, eliberate persoanelor cu vârsta până la 14 ani; sau
- c) de 10 ani de la data emiterii, în cazul celor prevăzute la lit. b) eliberate persoanelor cu vârsta peste 14 ani.

ART. 42

Prezenta ordonanță de urgență intră în vigoare la data aderării României la Uniunea Europeană.

Legea nr. 80/2011:

Art. II. - (1) Certificatele de înregistrare și cărțile de rezidență permanentă emise cetățenilor statelor membre ale Uniunii Europene și ale Spațiului Economic European, în temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 102/2005, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 260/2005, cu modificările și completările ulterioare, până la data intrării în vigoare a prezentei legi, au valabilitatea de 5 și, respectiv, 10 ani de la data emiterii.

(2) Înainte de expirarea termenului de valabilitate prevăzut la alin. (1), titularii acestor documente au obligația să se prezinte la formațiunea competentă teritorial a Oficiului Român pentru Imigrări în vederea preschimbării acestora, potrivit prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 102/2005, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 260/2005, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Oficiul Român pentru Imigrări informează în scris titularii documentelor prevăzute la alin. (1) cu privire la stabilirea termenelor de valabilitate pentru documentele respective, cu cel puțin 3 luni înainte de împlinirea acestora.

Prezenta ordonanță de urgență transpune Directiva Consiliului nr. 38/2004/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind libera circulație și rezidență a cetățenilor Uniunii Europene și membrilor de familie ai acestora pe teritoriul statelor membre, de modificare a Regulamentului (CEE) nr. 1.612/68 și de abrogare a directivelor 64/221/CEE , 68/360/CEE , 72/194/CEE , 73/148/CEE , 75/34/CEE , 75/35/CEE , 90/364/CEE , 90/365/CEE și 93/96/CEE , publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L 158 din 30 aprilie 2004.